

Сёння выступаюць літаратары Гомельшчыны публікуюцца

АБЛАСНОГА
ЛІТАРАТУРНАГА
АБ'ЯДНАННЯ

Сёння выступаюць
літаратары Гомельшчыны
публікуюцца

Уладзімір ПРАВАСУДА

ЛЮБЛЮ ПРАСТОР

Люблю прастор!
У сценах я пакую...
Выходжу з хаты — сады
на папугую...
Свішчы і калемусы,
сустрачны вечар!
Табе я смела падсталяю твар!
Я рады вам, дарожныя сустрачы.
Дзе гутары густыя, як навар,
і соплі перасыпана, і перцам,
да рэчкі не тыме веселасці,
дзе людзі насцяж раскіданыя сэрцы.
І ў кожным — ты такі жадны
госці!
Люблю дарогу я з грамамі,
а ліўнямі,
калі на небе хмары трысцяць
гравіямі.
Нібы гарэны хлопчык, рады я
Пасля дажджу падперазаць
радугой.
Што непраў усіх святлей, ярчэй.
І хочацца шафёру крыкнуць:
— Эй! Гані шпэрчэй!

Рэгулярна абіраюцца на свае пасяджэнні члены літаратурнага аб'яднання пры газеце «Гомельская праўда», дзе абмяркоўваюць творы сваіх сяброў. Часта ж малады літаратары менавіта бачылі і вось так — маладым, цеснай групай: Марат Васілевіч (першы злева) прыніс на суд сяброў сваё новае апавяданне, Язэп Куралікаў, Анатоль Грачанікаў і Яўген Каршукоў уважліва слухаюць таварыша.

Фота В. СТАРЧАНКАВА.

ГАЛАСЫ МАЛАДЫЯ І РОЗНЫЯ

Калі гаварыць аб літаратурнай Гомельшчыне, аб нашым літаб'яднанні, то трэба, перш за ўсё, мець на ўвазе моладзь, якая робіць першыя крокі ў літаратуры. І гэта будзе правільна. Праўда, у нас жывуць і ўдзельнічаюць у рабоце нашага літаб'яднання і больш вопытныя пісьменнікі, напрыклад, паэт Враніслаў Спрычан — аўтар дзяючых пэтычных кніжак. Але пераважна большасць аб'яднання, паўтараю, — шматлікая здольная моладзь.

Некаторыя таварышы ўжо зрабілі пэўны творчыя заяўкі, становячы зарэкаментавалі сябе творамі. Узяць, напрыклад, Аляксея Кейзерава і Язэпа Куралікава. Першы з іх — настаўнік, другі — супрацоўнік мікраэканамічнай газеты. Абодва яны лабіравалі на камандзіроўцы Саюза пісьменнікаў Беларусі па цалінных землях Казахстана. Пазней дала добры плён. А. Кейзераў надрукаваў у часопісе «Маладосць» апавесць «Нас толькі сямея», Я. Куралікаў у «Чырвонай змензе» — невялікую апавесць «Землянік».

Літаратарамі з пэўным вопытам, з пэўнымі сваімі пошукамі лічаць і нас і маладыя праймаюць, супрацоўнікі абласной тэлевізійнай групы: Яўген Каршукоў і Леанід Гаврышкін, работнік райкома камсамола Анатоль Грачанікаў і арганізм Вадзім Зыблеў. Усе яны падрыхтавалі да друку свае першыя кніжкі. Нельга не адзначыць тут імя таварыша Леаніда Гаврышкіна, Міколы Клімашова, Васіля Клімашова, Станіслава Кацубы, Івана Цімашова, журналіста Уладзіміра Правасуды і Міколы Ланцута, гандлёвага работніка Георгія Кенцэлава і спяваў Светлагорскага завода жалезабетонных калоніях Міхася Шаранкова.

Ужо адзін гэты пералік, далёка няпоўны, добра гаворыць аб тым, наколькі шматлікае наша аб'яднанне.

Хочацца пажадаць нашай моладзі настольнай працы над сваімі творамі, смелых пошукаў і сапраўдных удач. Добрага шляху!

Міхася ДАНИЛЕНКА,
кіраўнік літаратурнага аб'яднання.

Вадзім ЗЫБЛЕЎ

ВЯСКОВЫЯ ХЛОПЦЫ

Мадэры красіць. Халодныя росы.
На зорку кландуца густыя
пракосы.
Плямыстыя хлопцы выходзяць
з дэліны,
Ім сонца сядзіцца на думцы
спіны.
Садзіць, Асіпавы не трэба бяжыць —
Пасябнік не неба хучыць
узабрацца.
Трава б'е паклоні
Упарты і сілы.
А калі яны за ўвесь дзень
наксіліні
І дзіўнае, як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!
Як ногі іх неслыся!

Анатоль ГРАЧАНІКАЎ

ЗАВОДСКІ АРКЕСТР

Вачарамі насія работы
Мы гуртом вывучалі ноты.
Тай сэрцамі мы дзвюлілі
у трубы —
Ам распілі за вечар губы.
Калі пачаўся нават дым
Дырыжор, стварыўшы мажэма,
Бо ў цыхах хадзілі павілі:
У трубу пачаўці сродкі...
Мы іх уперта гонілі галы,
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.
Ам зніклі дзвюліны рамы.

Міхася ШАРАНКОВ

БЯГУЦЬ ПРАВАДЫ

Спяваюцца ўдалеч, бягуць
правады
На моцных сталёвых апары,
Туды, дзе квітуюцца калгасу
сады.
Хвалюцца жытніе мора,
Дзе ў небе блакітным паяць
жаўрукі,
Дзе ўзліт маладосці і сілы,
Дзе ў цыхах фабрычных гомонах
станкі,
Дзе шастаюць вострыя пілы.
Спяваюцца ўдалеч, паяць
правады,
Я чую іх звонкую песню —
Пяюць правады аб заўжды
маладым,
Аб новым жыццё на Палесці.

становіцца слуп у таблічнай
«Рудня», а потым і зусім знікае
за паравотнай раб.

Вяду ў рацэ, пасля вясновай
паводкі, яшчэ вялікая. Але з
прычынамі лугу яна ўжо сільна
і ён, нібы старанна вымыты,
лашчыцы вока чыстыя, аксаміт-
най зелянінай. Далёка за лугам
сінее роўнае істужкае лес. Не-
дзе ўперадзе ён упрыгнутым па-
дыдзе да самай ракі, а пакуль
задумана пазірае на не зда-
ле.

Хлапчукі паселі ўжо на палу-
бе, дзіка, заклапочана аб нечым
размаўляюць, нешта перабраюць
у сваіх кайстрах. Яны на-
ват не заўважаюць, як да іх
падыходзіць Мансім.

— Ну што, браточкі, рыба-
чыць? — пытаецца ён і на-
смешліва жмурыць вочы. —
Нешта вы не вельмі спяшаеце-
ся — восьмая гадзіна! Праспалі

зніх ключ. Затым з той жа
сальдасцю нетаропна адчыняе
каюту і жартуе ўва пралапоў-
нае.

— Поўны наперад, рыбаці!
Мая хата...
Хлапчукі захоўваюць, агледзі-
ваюць-маленькі пакочычкі — такі
маленькі, што ў ім гедзі-гедзі
месціцца ложка дз тэмбачна,
на якой стаіць радыёла. Кры-
ху вышэй на сцене вісіць карта,
а побач з ёй сінее круглая
акенца-люмінатар — ну, ву-
сім, як на тым караблі!

— Што, падбавіцца? — па-
рушае маўчальна задаволены
Мансім. — Такія ж каяты і ў
капітана... Толькі ў яго радыё-
ла няма...

Мансім ставіць на стол бу-
тылку, дастае в тэмбачкі алю-
мініевую пачарную кавуру.
— Сядзіце на ложка, хлоп-
цы, — кідае ён, адварочваючыся

На круглым, да чарнага за-
гарыстым Максімавым твары па-
бліскаюць неспаспайныя шэ-
рыя вочы. Быццам ён ужо за-
раз адчувае сябе механікам...
А хлапчукі ўсхвалявана лавяць
кожнае Максімава слова, за-
смычана ўздыхаюць і прагна, з
зайздасцю, глядзячы на выраз
бушлата: там блясе цяльняшка.

Раптам, схаманушыся, Мак-
сім устае: над галавой чутна ту-
паніна. Значыць, пароход
пад'язджае да чарговага пры-
пынку.

— Ох ты, ну і загаманіўся я
тут з вамі! — гаворыць Мак-
сім, уздымаючы ў ілюміна-
тар. — Вунь валя Белая гара
відаль ужо... Давай, палундра,
на палубу!

Хлапчукі в жалем падіаюць
каюту.

— Я зараз! Вось толькі ра-

бавіце, азіраюцца на пароход.
«Пра мяне гавораць», — думіе
Максім. І непрыкметна для са-
мога сябе ён высока, якраз, як
капітан, узнімае галаву і робіць
выгляд, што нешта вельмі ўва-
жліва разглядае. Перад яго ж
важымі — высокі абырвісты бе-
раг, гліністы, белы каля пад-
ножжа і зялёны, зарослы хмы-
зняком утары. Каб узвесці на
яго, трэба лезці па сцялу —
крутой, вытанчанай сцяжынкай.
Максім бачыць, як хлапчукі
штурмуюць абырві. Яшчэ хвілі-
на-другая і яны знікнуць у ку-
стах, толькі рыжыя галавы вы-
раюць паміж верхавіннямі.

Доўга яшчэ стаіць Максім,
гледзячы хлапчукам услед...
Ён прыкідвае, дзе яны зараз
ідуць — напэўна, параўняліся
з дуплістай абгарэлай ліпай.
Там, паміж імі, аднойчы заса-
даў руку і ледзьве выныў, аб-
драўшы да крыві скуру...
А самае смешнае, што ў
дуплі замест галавы ака-
заўся мышы. Максім
ўсхваляецца гэтым успамі-
нам і ўздымае, як пасля
рыбалкі, раскідваючы на
траве ўлоў, сабраў будучы
хваліцца адзім перад ад-
ным — чый большы ану-
век.

ВОДАПРАВОД У СТЭПЕ

Зямля скамяняе.
Як лопам ударыць —
спок іскрыць уверх
над табой узвешца,
асколкамі б'е
па запаленым твары
зямля, у якой
і рыдліва сагнацца.
Далёкі нібыта
агонь абліла.
Не жальна ў вадзі б іх,
каб крыві астылі.
Ды дзе яны вельмі
яе ледзь хваля
на тое, каб цеша
з цэменту змалілі.
Мы дзіліся сакамі
зрабілі багата.
Ужо да пасля
падвезены трыбы,
а зятра і нам хлыне
вада, нібы радзіца,
абросіць прахладай
засмаленыя губы.

Мікола ЧАРНЯЎСКІ

ЖНІВЕНЬ

З-за гэтых сонца руні працягнула.
Распільнае на нізкіх зморк наві.
Зямлі адшор ускешак агорнула
і косы распусціла ўдольчына.
Раскавае іх спрытны і рухавы,
у ностры вод любяцца сабой.
Расіні абліваючы на траву,
Прымаюць ветрык сцяжына
палёў.
Каліны палі ветрык пашыла, —
Не на душы такое, бач,
прышло, —
І асцярожна потым па прыжыццях
Бяжыць: біліца ногі накінула,
Прыбег іхліва па ўрадакнай
гонях,
Затым схаваўся ў нусты хучэй,
Але таго не ведае, савольнік,
Што зятра жніў будзе больш
жыць...

А сонца разгараеца. Спінюта,
Здэкава, што ільняеца бліткі,
Ідзе жніўніна на палях работа
і збыліны залюшчэца такі.

Васіль КЛІМЯНКОЎ

МАЛАДОСЦЬ

Бягуць, спяваюцца з імі з вінамі,
Як на парогіх плыве вадзі.
Мы сталі ўжо зусім дарослымі —
Ідуць настрэчныя гадзі.
І толькі родная краіна
Змелі не пастарэла шоты,
Бо з іх у стыхах мы цаліныя
І будзем іх навінах
Сваё дзілілі маладосці!

Яўген КАРШУКОЎ

ПЛЫЎ ПАРАХОД

АПАВЯДАННЕ

рыбоў...
— Наша нам будзе, Мансім.
— А куды? Пад Белую гу-
ру?
— Ага ж! Памятаеці, якіх
там у вірах, летас акунуць
цягалі?
— Ця-галі! — перадабра-
нівае Мансім. — Налі б не я,
каб вы накіталі б...
Хлапчукі не крыўдзяцца —
яно ж і сапраўды так... А Мак-
сім уеў і той жа насьмешліва-
дзаслава заўважыў.

— Вы б, рыбаковы, лепш
што-небудзь людская рабілі б...
Ну, ды што з вамі зробіць
пайці да мяне, у маю каюту!
Не бойцеся, я вас без білету
правяду.

Перагледзіўшыся, хлапчукі
нераніва кландуць вудачкі і
каістры на лаўку і ідуць
за Максімам. І кожны з іх зараз
думіе пра свайго нольнінана та-
варыша з паравой і вайдзасцю.
«Матрос» Гэта ж тое самае
слова, а яны і яны зважваюць
сваю самую запаветную мару
аб падарожжах. Але іх мара
застаецца пакуль што толькі
мара. А вочы Максіма...

Праўда, задарылася ўсё гэта
у Максіма зусім нечакана — у
яго памерла летас матна ў Руд-
ні. Хварэла і памерла. Застаўся
ён адзін. Тады і прыхаў дзя-
дзька-рачкі, забіў апошнімі
дзверы і воны хаты і забраў з
сабой Максіма ў горад, уладка-
ваў на пароход матросам...

Каля будэта хлапчукі спыня-
юцца. Мансім купілае даве
бульні апельсінавага напітку.
Купілае... без грошай, што яшчэ
больш адзілае яго сяброў.

— Грошы — зятра з палуч-
кі, Анота, — гаворыць ён ма-
ладой жанчыне спаватным бас-
ном. — Згод? А то ж, ба-
чыш, вась землішкою напаткаў...
— Добра ўжо, — стомлена
ўсхваляецца буфетчыца, — до-
бра...

Спусціўшыся ў салон, Мак-
сім падвядзіць сяброў да дзя-
рой з надпісам «матрос» і доў-
га, заклапочана шукае ў кі-

бутылку, — ды расказвайце,
які там жыццё ў напай Рудні...
Усё трое сядзіцца на ложках
і па чарзе п'юць з адной каварты
салодкі напітак. Тут, у каюце,
хлапчукі адчуваюць сябе больш
уважаны, нібы ахвотна расказ-
ваюць аб руднінскіх навінах —
аб тым, што крывота Антона
праўдзінае жаласна прызначыла
сід сперагчы, што шафёр Міша
на купі матыцілі і зараз катвае
заварачныя дзевы, што Шур-
на, Цыбульнява. Вярні сыя,
уваў з грушы разам са шпачоў-
няй (хацеў не ўжыцца) і зла-
маў руку, расказваюць аб шко-
ле...

Максім слухае з прагнай ці-
кавасцю, падрабязна распытвае
пра ўсё. Але ватым раптам
напуская на сябе абмякаваць.

— Сумна, сумна жыццё, —
разважліва гаворыць ён. — Ві-
даць і кіно вам прывозіць
трохгадовы даўнасці, іх ра-
ней... Затое вась у нас добра —
хоць кожны дзень новыя
фільмы глядзі! Пасля ройна мы
нават у тэатр пайсці. Я тры
разы хадзіў... А на будучы год
дзядзька абядае да сабе на
целяход узяць — на механіка
будзе вучыць...

дзіўна ўключу, — крычыць ім
наўздагон Максім і ставіць пер-
шую, што трапіла над руку,
пласцінку.

Праз мінуту пароход пад
некім брануры марш прыстае
да зарослага вербалазом берагу.
Пасажыры асцярожна сходаць
па трапу, хапаючыся за шэст,
нікі моцна трымае дзвюма рука-
мі Максім. І зноў шэсце замы-
наюць хлапчукі з вудачкамі.

— Грамадзяне, варты білеты!
— трэба, нібы кантралёр, га-
ворыць раптам ім услед Мак-
сім.

Чацвёрта вачэй адзілаена спы-
няюцца на яго твары:

— Ды ты што... Максім?
Ты ж нас без білету абяцаў!
Але хлапчукі не дагаваря-
юць. Яны заўважаюць, як, за-
даволены жартам, Максім ве-
села ўсхваляецца.

— Ух ты... Напучаць ха-
цеў... Ну, мы пайшлі Дзякуй,
што пабач.

Чача там! Калі што — на-
зад таксама падвяду. Толькі
не спяшаіцеся, чуче!
Мансім бачыць, як, перага-
ворваючыся, хлапчукі ідуць па

не меней...
Максім нейкі момант жыва
ўздымае гэтага вяртлявага калю-
чага акунька, з зялёнай спі-
най, а побач — шчасліва
хлапчучковыя вочы...

І раптам Максіма апанувае
сум. Тані сум, што хочацца на-
ват плакаць. Ён і сам не разу-
мае, адкуль гэты неадарэны
сум. Э твары знікае ўся напус-
кая сур'ёзнасць, ён робіцца да
жалю прастадушным... Максім
з болей адчувае, што ад яго
вось зараз адзіла нешта та-
кое блізкае, тое, харае і
святлае, як гэта цяжы, бас-
хмарная чэрвенская раіца...

— Ты чаго, Максіма, нос
павесіў? — спыняецца побач
капітан і кідае на яго плячю
шырокую цёплую далонь.
— Можна вёску родную прыгадаць?
Кінь, не сумуй. Вось будзем
чарговым райсам ехаць — са-
джу плабе ў Рудні, пагуляем...
Адрэзу настрой узнімаецца.

Максім удзячна ўсхваляецца
капітану, але сам адчувае, што
гэты дзікі і прыемны смукат аб
нечым страчаным застанецца ў
яго сэрцы назаўсёды.

дзень, у госці. Сустраляе мя,
стары, пацалаваўся, а ён і ка-
жа: «Рад вас бачыць, Ануфрыі
Раманавіч!» — «Я вас таксама,
кажу» — «Я даехаў, як зда-
роўе?» — «Пытае і сідзіць мяне
на каналу, падтрымлівае за ру-
ку... Жывуць, дзякаваць богу!»
— А сам ты дзе? — запітаў
Макар.

— У Бранску... Хе-хе-хе! Не
магу без смеху ўспамінаць, як
Хасеар даведку мне даваў. Па-
стаў пачытаць, тыкнуў сваім
доўгім пальцам у яе, а потым
пстрыкнуў па шыю... Судзілі яго
от... А мне дапамог з калгаса
выраіцца, а то б свету белага
не бачыў бы... Яно, сусед ты
мой дарагі, у наш час трэба
умець жыць. Вось я еду ў госці
да сястры сваёй, Матруны. Пе-
раведваю гаротніцу. Плы, увесь
свой век жаночы на ферме таў-
чэца, а карысці той, га...
— Ну, навошта ж так? Мат-
руна паўтары тысячы свайей ад-
карміла. Пашана ўсюды, а там,
глядзіш, і ордэн дадуць...

— Ох, Макар, Макар. Што з
той пашанай? Жыць трэба ўме-
юць культурна. Культурна ча-
лавецкую трэба, а тут у вас і ні-
чо мо ці быць?

Насунушышы шапку, Макар
моўчкі ўстаў, бразнуў дзвюма
ма.

— Куды гэта ты, га? — Ануф-
рыі кінуўся за ім.
Макар адказаў лэйцы ад шы-
кет, лавіраваўся.

— Думаў я, што, пабыўшы ў
людзях, ты чалавекам стаў —
Выдлігнуў чамалан і бразнуў
Ануфрыю пад ногі... Н-но, бу-
ланы! Застаўся... Іш ты яго,
та-рані-...

— Макар, братоні...
Але той не чуў: міма прадёс-
ся таварыня, глушачы грукатам
наваколле.

Язэп КУРАЛІКАЎ

АПАВЯДАННЕ

Высокія стройныя ясакары-
ціха шапалілі над прыстанцымі-
мі будынкамі: цёплы ветрык
гуляў у іх густых верхавінках.

На пероне нікога не было. К
позу вышлі толькі двое: ка-
пітан-арыстэрат і кітай, за-
горнуты ў блакітну павуру,
дзі дзвючына ў лёгкім модным
кашчыку.

— Дзе ўжо, — першай па-
рушыла маўчанне Матруна і
ўсталя з лаўкі. — Дык ты ўжо,
дзядзька Макар, перадаў малі
гэты вузельчык. Толькі сандэ-
ла купіла і дробляў розную.
А Івану скажы, каб па малых
сам у яслі хадзіў, хай не па-
сылае. Толькі...

— Добра, добра, — беручы
вузельчык, гаварыў Макар.
Яны пайшлі да пудей.
Наказваўся паравоз, Папраў-
лячы на хату шапку, заспа-
няўся насустрач яму заспаны
дзядзька.

Міма прабеглі вагоны, лясну-
лі буберамі і спыніліся. Капі-
тан і дзвючына пранушлі пе-
рад сабой Матруну, падняліся
ў тамбур. Макар застаўся
адзін.

Вомкнуў зван, дзвюка ўдзых-
нуў паравоз, адсоеваючыся па-
рай. Матруна пашахла хусцін-
кай. Выйшла ў яе гэта нека
няграбна і было відаць, што
яна сумелася.

«Не прывыкла, — падумаў
Макар і ўсміхнуўся. — Нічога,

гэта ўсё нажыт-
ное...»
Ён пастаў,
пакуль не зні-
апошні вагон.
Потым паволі па-
взнураўся да пад-
воны, пачаў ад-
дзіваць каня, як
раптам пачуў за
спиною густы бас:
— Го-о! Ма-
кар! Суседзе
ты мой дарагі!
Макар не даў веры сваім ва-
чам.
— Ануфрыі? Ну і напало-
жа ж ты мяне! Здыўлі, часнае
слова. Гэта ж колькі гадоў не
бачыліся!
— Вось, сусед, вось, —
Ануфрыі кінуў у воча чамалан і
пазастаў наоку, вышчёр
узмакчэлы лоб. — Чакаеш ка-
го?
— Не, праводзіў сыстру тваю
да цягніка. Яна, брат, у нас
ажно на рэспубліканскую нара-
ду перадаваўку пыхала.
— Што ты кажаеш? — ускі-
лкнуў Ануфрыі. — Ай-я-я-я!
А я ж да яе еду. Не пашанца-
вала! Значыць, дадому?
— Дадому.
Ануфрыі расказаў сена, па-
клаў чамалан.
— Значыць, падкінеш?
— А то як жа! Усё ж і мне
весьляй у дарозе будзе. Ся-
дай.
— Э-э, я-не! А буфет? Спа-
дзячкі, у буфет падсідзі
наваціца. Так што пайшлі. А мо
тутэйшая яма? Утадаў? Ну-ну-
ну! Што, брат, нішто! Я за-
прашаю, суседзе, я...
Неўзабаве яны сідзілі са сто-
лікам у кутку. Не спяваючы
ся, Ануфрыі наразаў наўбасу
дзвючыні скрыдлікамі і гавя-
раў:
— Шнада, што ў вас тут ня-
ма тараноў. З пшам гэта самы
смек... Шнада... Тараны — сі-
ла... Дык ты ўсё конікох гібе-
еш?

— Ага, з Міколам Сяпешкам
на пару.
— Значыць, крэпідца Міка-
лай?
— Крэпідца. Пенсію давалі
летас, дык адмовіўся.
— Дурань быў і дурнем па-
мр... І колькі яму давалі?
— Дванаццаць рублёў.
— Макар сінку шапку, пакаў на
калені. — У нас многія пенсію
атрымаваюць.
— Падлі пав. Ануфрыі зятры-
маў буфетчыцу, ўсміхнуўся.
— Налі ласка, два па ото
п'яццат...
— Ты ж ведаеш, я не п'ю, —
запярэчыў Макар.
— Тады адлі, прыгажуня.
Сто п'яццат... Бедна жыва-
ца, таварчыкаў бы...
Паспытаўшы шыпчыць солі на
беражок куклі, Ануфрыі ця-
нуў пшам невялікімі глыткамі.
Адстаўіў кукла, асцярожна
ўзяў з рук буфетчыцы шклян-
ку.
— Макар, га?
— Дзвюкую шыра. Сам веда-
еш — страўнік.
— Вярні каўбасу, еш.
Ануфрыі адным дыхам куль-
нуў гарэлку і аж цмокнуў язы-
ком.
— А хто за старшыню зараз
у вас? Чуў, што Хведара судзі-
лі.
— Пешча Шмялэў.
— А-а! Настаўнік той?.. Вяр-
ні каўбасу, — Ануфрыі ўдзых-
нуў, вянну галаву і зашап-
таў: — Ад сына еду. У Сяврд-
лоўска ён, праўда на заводзе.
Начальнікам змены... Радуны
хлопец, дзвюкаваць богу. Като-
ру атрымаў ялаўна, каб ты
бачыў! Ваіна, чучалыны, куклі
асобная — жыў толькі і жон-
ка яго лабарант, таксама
чыстая работа... Прыехаў я, а
яна вакол таі і круціцца. «Та-
та, гаворыць, дайце паліто...»
«Ды я сам павешу, кажу».
«Вы, кажа, мяне пакрыўдзі-
це... Лізаветай зваць. Добрая
маладзіца. Вацка ў яе — гене-
рал. Таксама прыхаў, на другі

Гомель. Цэнтральная частка горада.

Фота Ч. МЕЗІНА. (БЕЛТА).

